

A vak toronyőr

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 32. szám, 2019. augusztus 9.

Ember Kolos, a vak toronyőr, akinek foglalkozását évszázadok óta tatárbakternek nevezték, nemcsak szavahihető ember hírében állt, de olyan dolgokra volt képes, amit még látó emberek is nehezen tudtak volna megtenni. Ha alanya megengedte, nagy-nagy türelemmel megtapogatta az arcát, aztán hüvelyk- és kisujja segítségével addig-addig méricskélte a mélyedéseket, ráncokat, dudorokat és az orrnyereg és szemöldökív vonalát, hogy gyurmából pillanatok alatt élethű portrészobrot készített az illetőről. Aztán, ha kérték, fába faragta a képmást, s az a szakállas, cseresznyefa féldombormű, amit nagyanyámtól örököltem, s amiről sokáig azt hittem, hogy Jézus Krisztus arcmása, arról kiderült, hogy még csak nem is szent. Ükapámot ábrázolja. Zöld posztóval bélelt keretbe volt felragasztva, s egy beázás miatt - aminek vize az emeletről éppen ott folyt le, ahol a szentképként tisztelt cseresznyefa plakett függött a falon - le kellett szedjünk, mert pillanatok alatt átütött a posztón a szürkepenész, s akkor fedeztük fel, hogy ükapám bevéselt neve áll az addig eltakart hátlapon.

És zenész is volt, de gyógyfüves embernek is tartották Ember Kolost.